

Arrest

nr. 274 604 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Terninckstraat 13 bus c1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. VAN ISTERDAEL, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 januari 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen en documenten bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U bent op 27 oktober 1996 geboren in Shingal, Sinjar, provincie Ninewa. Bij de inval van Islamitische Staat (IS) in 2014 verhuisde u samen met uw gezin naar Barzire, een dorp in de buurt van Zakho, provincie Dohuk, in de Koerdische autonome regio (KAR). U verklaart dat u daar werd lastiggevallen door de overheid en door de Yezidi die u zouden viseren omdat uw grootmoeder vroeger Yezidi zou geweest zijn maar zich nadien heeft bekeerd. Op 1 juni 2017 verliet u Irak en reisde u naar Turkije. Op 4 juli 2020 reisde u naar Europa. Via onbekende landen en Duitsland kwam u uiteindelijk in België aan waar u op 17 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. In België kon u zich vervoegen bij uw zus, A.F.M.(...) (O.V. 8.629.148 en CG 18/13824) die op 25 september 2018 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd erkend als vluchteling.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele Iraakse identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en in acht genomen de beschikbare informatie over de mogelijkheid tot vestiging voor etnische Koerden in de provincie Dohuk, wordt uw nood aan internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van Zakho, provincie Dohuk, KAR (Koerdische Autonome Regio). U verklaart immers dat u sinds 2014 daar verbleef en dat uw familieleden die zich nog in Irak bevinden, volgens uw verklaringen uw moeder en uw twee zussen, tot op heden in deze regio wonen (CGVS, p. 3, 4). Deze plaats kan dan ook beschouwd worden als uw regio van gewoonlijk verblijf.

Blijkt dat u onvoldoende concrete elementen kunt aanbrengen waaruit zou u blijken dat u daar een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U claimt dat u niet in Zakho kan verblijven omdat u er gevisieerd wordt door de overheid, zowel als door de Yezidi.

Allereerst dient echter gewezen te worden op het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde er géén problemen te hebben gekend (vragenlijst punt 5). Gewezen op deze vaststelling stelt u dat u dit wel aan uw advocate had verteld maar dat ze u bij de DVZ u nooit naar deze problemen gevraagd zou hebben (CGVS, p. 13). Aangezien u bij de DVZ uitdrukkelijk wordt gevraagd een kort overzicht van alle feiten die tot uw vlucht geleid hebben weer te geven, houdt dit weinig steek. Het is aan u om spontaan deze problemen aan te brengen. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakte u daarenboven geen melding van enige problemen die zich bij de DVZ zouden hebben voorgedaan (CGVS, p. 2).

Gevraagd naar uw problemen met de lokale overheid blijft u hoogst vaag. U komt niet verder dan te stellen dat de overheid jullie bij elke misdaad als verdachten zouden beschouwen (CGVS, p. 9). Deze zeer algemene stelling 'an sich' volstaat niet om te concluderen dat u persoonlijk nood zou hebben aan internationale bescherming. U brengt in concreto geen enkel persoonlijk incident aan met de lokale overheid. Bovendien verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf dat u enkel problemen kende met de Yezidi en dat u nooit problemen kende met de overheid (CGVS, p. 12).

Wat deze voorgehouden problemen met de Yezidi betreft moet eveneens worden geconcludeerd dat u enkel vage verklaringen aflegt. U stelt dat de Yezidi tegen jullie zeiden dat ze jullie gingen vermoorden

omdat uw grootmoeder vroeger Yezidi zou geweest zijn maar dat de familie zich bekeerd zou hebben. Concreet wordt u echter nooit. U komt niet verder dan dat de Yezidi voortdurend zouden zeggen dat ze jullie gingen vermoorden en dat ze jullie overal bedreigden. Opnieuw blijft het bij algemeenheden en kan u niet preciseren wat er zich dan juist ten aanzien van u heeft voorgedaan. Wie deze mensen zouden zijn kunt u evenmin zeggen. Uw moeder en zussen wonen er nog steeds en u zocht nooit enige vorm van bescherming terwijl u, als Koerd, in de Koerdische autonome regio woonde waar de Yezidi een minderheid vormen die er zelf eerder onder druk worden gezet (CGVS, p. 9, 11, 12, 13, 14). U had zich dus, indien u de situatie ernstig achtte, tot de lokale autoriteiten kunnen wenden, iets wat u evenmin heeft gedaan. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat uw achtergebleven familie er thans moeilijkheden ondervindt.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook niet geconcludeerd worden dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Het feit dat uw zus in België welk erkend werd als vluchteling kan niet automatisch leiden tot de conclusie dat u ook nood heeft aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op eigen merites beoordeeld. Uw zus verliet Irak voor u, was op dat moment reeds gehuwd en had een eigen gezin.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Een verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Irak, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt.

Wat de algemene socio-economische situatie in Irak betreft, merkt het CGVS voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze, als gevolg van de moeilijke naoorlogse situatie en de algemene ontbering, moeilijkheden zullen ondervinden om hun eigendom weer in bezit te nemen, documenten te laten erkennen, pensioenen of werk te verkrijgen, niet het minimumniveau van hardheid bereikt dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, *Tomic v. Verenigd Koninkrijk* (besluit), 14 oktober 2003). Socio-economische overwegingen in asielzaken

zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan echter niet geconcludeerd worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in uw regio van herkomst van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Irak, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt.

Er moet immers worden gewezen op het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat uw achtergebleven familieleden in Zakho daadwerkelijk in een dusdanig precare socioeconomische situatie zouden verkeren dat u in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U beperkt zich louter tot blote en vage verklaringen. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u evenmin enig bewijs kunt voorleggen van uw verblijf in Turkije en de wijze waarop u dat verblijf bekostigde zodat ook over uw eigen profiel de nodige vragen blijven bestaan. U stelt voorts dat u geen broers meer in Irak zou hebben. Uw broer Shaker zou immers verdwenen zijn. Ook hiervan kunt u geen enkel begin van bewijs voorleggen en beperkt u zich tot vage verklaringen. Uw zus die nog in Irak verblijft zou gehuwd zijn. Vreemd genoeg beweert u niet te weten wat het beroep van de echtgenoot van uw zus zou zijn. Dit is niet geloofwaardig. Zelf stelt u bovendien dat u als kapper aan de slag zou kunnen gaan in Zakho. Meer nog, uiteindelijk stelt u dat uw probleem niet bij het werk ligt, er zou immers genoeg werk te vinden zijn in Zakho. Het enige probleem zou zijn dat u niet kunt werken omwille van uw beweerdde problemen met de plaatselijke Yezidi (CGVS, p. 3-10, 14, 15, 16). Deze problemen worden zoals hierboven aangegeven echter niet geloofwaardig geacht.

Uit uw verklaringen blijkt derhalve niet dat uw levensomstandigheden in Irak precair zijn, en dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire behoeften. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Irak, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat

bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basisen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_-_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De identiteitskaart die u voorlegt kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze vormt louter een aanwijzing voor uw identiteit en oorspronkelijke regio van herkomst maar doet geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven in Zakho (KAR).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker herhaalt vervolging te vrezen door de overheid en/of de Yezidi. Hij wijst erop dat zijn zus al de status van vluchteling heeft gekregen en benadrukt dat haar situatie overeenstemt met de zijne. Hij beaamt dat hij vaag heeft geantwoord op de vragen, maar onderstreept dat er hem ook bijzonder weinig vragen werden gesteld.

Verder herhaalt hij dat hij in Zakho in armoede leefde; zijn moeder woont in een kraakpand en overleeft van giften van vrienden, burens en familie.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Zakho, gelegen in de provincie Dohuk, betwist verzoeker dat de situatie er onder controle is. Hij verwijst hiertoe naar een reisadvies, uitgegeven door de Belgische federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken en naar de COI Focus van 24 november 2021.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling

4.1. Verzoeker, een Iraaks burger van Koerdische origine, is geboren in het dorp Singhal, behorend tot het district Sinjar gelegen in de provincie Ninewa. Bij de inval van IS in 2014, vluchtte verzoeker samen met zijn gezin naar Zakho, provincie Dohuk, gelegen in de Koerdische autonome regio (hierna: de KAR). Hij verklaart dat hij in Zakho wordt gevisieerd door de overheid en door de Yezidi omdat zijn grootmoeder vroeger Yezidi zou zijn geweest maar zich nadien heeft bekeerd tot de islam.

4.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij is geboren in het district Sinjar in 1996 waar hij woonde tot 3 augustus 2014 toen de Islamitische Staat (IS) / Daesh de regio rond Sinjar binnenviel, waarna hij en zijn gezin zijn gevlucht naar de KAR, in het bijzonder naar het district Zakho in de provincie Dohuk (NPO, p. 4-5). Deze verklaringen worden door de commissaris-generaal niet betwist. Verzoekers verklaringen worden ondersteund door de voorlegging van zijn originele Iraakse identiteitskaart die zijn identiteit en regio van herkomst bevestigt (AD CGVS, stuk 5, map met documenten).

De commissaris redeneert dat (i) gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen en in acht genomen de beschikbare informatie over de mogelijkheid tot vestiging voor etnische Koerden in de provincie Dohuk, verzoekers nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van Zakho, provincie Dohuk, KAR. Verder stelt de commissaris-generaal dat (ii) deze plaats moet worden beschouwd als verzoekers regio van gewoonlijk verblijf, nu hij sinds 2014 daar verbleef en zijn familieleden die zich nog in Irak bevinden, met name zijn moeder en zijn twee zussen, tot op heden in deze regio wonen (NPO, p. 3, 4).

Deze redenering miskent evenwel dat verzoekers verblijf in Zakho niet het gevolg is van een gewone verhuis zonder meer. Dat verzoeker bijna drie jaar samen met zijn familie verbleef en werkte in de provincie Dohuk doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij daar zijn toevlucht zocht en dat hij daar verbleef als een intern ontheemde.

De provincie Dohuk kan in casu dan ook niet worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst, doch wel als verzoekers intern vluchtalternatief.

In casu meent de Raad dat de provincie Dohuk nog steeds geldt als een intern vluchtalternatief voor verzoeker.

In de EASO Guidance note “Iraq” van januari 2021 wordt de provincie Ninewa, waar het dorp Singhal in het district Sinjar is gelegen, weliswaar niet aangemerkt als een plaats waar het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Dit neemt niet weg dat de provincie Ninewa wel wordt aangemerkt als een plaats waar het willekeurig geweld een zodanig hoog niveau bereikt dat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU (p. 149: *“Looking at the indicators, it can be concluded that ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD in the governorate of Ninewa, however, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”*)

Verzoeker is in het bijzonder afkomstig uit het dorp Singhal gelegen in het district Sinjar. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en de voormelde EASO guidance note blijkt dat dit district te lijden heeft onder een intense verspreiding van niet-ontplofte munitie en geïmproviseerde explosieven (IEDs), alsook gebrekkige toegang tot basisnoden, zoals water en elektriciteit. De Raad besluit dat gelet op verzoekers individuele elementen, met name de persoonlijke omstandigheid dat hij afkomstig is uit het dorp Singhal in het district Sinjar en de wijdverspreide aanwezigheid aldaar van niet-ontplofte munitie en geïmproviseerde explosieven, hij bij terugkeer naar het district Sinjar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien een verzoeker (1) in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft of er geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, (2) de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en (3) redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. Het intern vluchtalternatief moet zowel toegankelijk, veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker. De bewijslast ligt hier bij de verwerende partij.

4.4. Om aan te nemen dat een bepaald deel van het land van herkomst kan gelden als een intern vluchtalternatief, moet vooreerst worden vastgesteld dat de betrokken verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Dit laatste houdt in dat een verzoeker dat deel van het land wettelijk kan binnenkomen en daar wettelijk en duurzaam kan blijven, d.i. zich vestigen (zie in deze zin UNHCR *“Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van 23 juli 2003, punt 12).

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is maar dat uit de beschikbare informatie, met name het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook beschikt over luchthavens in Erbil en Suleymaniah, die onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR. Verzoeker betwist noch weerlegt het voorgaande.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat etnische Koerden, afkomstig van buiten de KAR, de mogelijkheid hebben om zich in de provincie Dohuk in de KAR te vestigen. Zij moeten niet voldoen aan de vereiste van een sponsor en evenmin moeten zij in het bezit zijn van een verblijfsvergunning verstrekt door de Asayesh. Ze moeten enkel de lokale Asayesh informeren van hun aanwezigheid en verblijf in de KAR (AD CGVS, stuk 6, landeninformatie, nr. 2, COI Focus – Irak – Aanvullende info UNHCR aangaande de mogelijkheid tot vestiging in de Koerdische Autonome Regio voor personen afkomstig uit voormalige IS-gebieden of gebieden getroffen door een gewapend conflict, 21 april 2021).

4.5. Wat betreft verzoekers veiligheid in de provincie Dohuk, oordeelt de Raad als volgt.

4.5.1. Op basis van verzoekers verklaringen besluit de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding zouden hebben gevormd om Zakho te verlaten.

Hij stelt vooreerst vast dat verzoeker bij het invullen van de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde er geen problemen te hebben gekend.

Voorts geeft de commissaris-generaal aan dat de algemene stelling afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud dat de overheid “hen” bij elke misdaad zou beschouwen als verdachten, niet volstaat om te concluderen dat verzoeker persoonlijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Hij stelt vast dat verzoeker ook geen enkel persoonlijk incident met de lokale overheid aanhaalt; hij verklaarde later zelfs dat hij enkel problemen kende met de Yezidi en nooit met de overheid.

Wat de voorgehouden problemen met de Yezidi betreft, wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker enkel vage verklaringen aflegt en bij algemeenheden blijft, zonder te preciseren wat er zich juist ten aanzien van hem heeft voorgedaan. Hij stelt tevens vast dat verzoekers moeder en zussen er nog steeds

verblijven en verzoeker er nooit enige vorm van bescherming zocht, terwijl hij als Koerd in de KAR woonde waar de Yezidi een minderheid vormen die er zelf eerder onder druk wordt gezet.

Het feit dat verzoekers zus in België werd erkend als vluchteling, zo stelt de commissaris-generaal, kan niet automatisch leiden tot de conclusie dat ook verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn vluchtrelaas, brengt verzoeker immers geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

De opmerking dat er tijdens het persoonlijk onderhoud bijzonder weinig vragen werden gesteld ter vergoelijking van zijn vage verklaringen, kan evenmin ernstig worden genomen. Verzoeker werd immers wel degelijk herhaaldelijk bevraagd over zijn voorgehouden problemen met de overheid en met de Yezidi, zodat mag worden verwacht dat hij de kansen die hij hierbij heeft gekregen om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker nog dat zijn zus A.F.M. in België werd erkend als vluchteling en stelt hij dat haar situatie overeenkomt met de zijne.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet verder wordt geconcretiseerd noch wordt gesteund op enig beschikbaar objectief element in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker toont niet aan dat de feiten en problemen die aan de grondslag liggen van deze erkenning wel degelijk verband houden met zijn eigen persoonlijke problemen. Deze vaststelling klemt des te meer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat zijn zus nog voor hem Irak verliet en op dat moment reeds gehuwd was en een eigen gezin had (NPO, p. 5-6). De opmerking ter terechtzitting dat verzoeker contact heeft met zijn zus in België doet hier niet anders over denken.

Het loutere gegeven dat zijn zus werd erkend als vluchteling, volstaat niet om verzoeker ook als vluchteling te erkennen. De Raad herhaalt dat elk verzoek individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

De door verzoeker neergelegde identiteitskaart doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Zoals reeds gesteld, bevestigt deze identiteitskaart verzoekers identiteit en regio van herkomst, maar houdt deze verder geen verband met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten in Zakho.

4.5.3. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Irak, en in het bijzonder de KAR, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker in de KAR geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio van bestemming en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) moet worden beoordeeld, die in het kader van een onderzoek naar een intern vluchtalternatief als zijn daadwerkelijke regio van bestemming in Irak wordt aangemerkt.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Guidance note (p. 35-36; 137-138). Overigens blijkt uit deze informatie ook dat er voor burgers in de overige provincies van de KAR, met name Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, evenmin sprake is van zulke uitzonderlijke situatie.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing gedane analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk is gesteund en bevat geen elementen die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. Verzoeker kan voorts niet dienend verwijzen naar het voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken nu dit advies is bestemd voor Belgische reizigers en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk nog steeds problematisch en ernstig is. In die zin worden in de EASO guidance note van januari 2021 de districten Amedi en Zakho, gelegen in de provincie Dohuk, aangemerkt als gebieden waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die gebieden, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Zakho, gelegen in de provincie Dohuk, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Zakho, gelegen in de provincie Dohuk. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing terdege geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn levensomstandigheden in Irak, in casu Zakho in de KAR, dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Zakho in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het volgende: *“Er moet (...) worden gewezen op het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat uw achtergebleven familieleden in Zakho daadwerkelijk in een dusdanig preciaire socioeconomische situatie zouden verkeren dat u in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U beperkt zich louter tot blote en vage verklaringen. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u evenmin enig bewijs kunt voorleggen van uw verblijf in Turkije en de wijze waarop u dat verblijf bekostigde zodat ook over uw eigen profiel de nodige vragen blijven bestaan. U stelt voorts dat u geen broers meer in Irak zou hebben. Uw broer Shaker zou immers verdwenen zijn. Ook hiervan kunt u geen enkel begin van bewijs voorleggen en beperkt u zich tot vage verklaringen. Uw zus die nog in Irak verblijft zou gehuwd zijn. Vreemd genoeg beweert u niet te weten wat het beroep van de echtgenoot van uw zus zou zijn. Dit is niet geloofwaardig. Zelf stelt u bovendien dat u als kapper aan de slag zou kunnen gaan in Zakho. Meer nog, uiteindelijk stelt u dat uw probleem niet bij het werk ligt, er zou immers genoeg werk te vinden zijn in Zakho. Het enige probleem zou zijn dat u niet kunt werken omwille van uw beweerde problemen met de plaatselijke Yezidi (CGVS, p. 3-10, 14, 15, 16). Deze problemen worden zoals hierboven aangegeven echter niet geloofwaardig geacht.”*

Door louter te volharden en herhalen dat hij in armoede leefde en dat zijn moeder in een kraakpand woont en overleeft van giften, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die voorgaande pertinente bevindingen in een ander daglicht stellen.

Verzoeker is een alleenstaande, gezonde jonge man die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid en die niet aantoonbaar dat hij zich bij terugkeer naar Zakho aldaar niet staande zou kunnen houden. Hoewel verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat zijn moeder recent is overleden, blijkt hij nog steeds over een familiaal netwerk te beschikken in Zakho, met name zijn twee zussen die daar nog steeds wonen. Verzoeker beschikt over een grote mate aan zelfredzaamheid alsook beroepsvaardigheden. Hij leerde in Turkije met name het vak van kapper (NPO, p. 11). Verzoeker is Koerdisch en spreekt Kurmanji.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Zakho, in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Zakho zal worden geconfronteerd met socio-economische moeilijkheden die een zodanig niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

5. Alles in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker in Zakho, gelegen in de provincie Dohuk die deel uitmaakt van de KAR, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES